

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2007, sp. zn. 21 Cdo 2983/2006, ECLI:CZ:NS:2007:21.CDO.2983.2006.1

Číslo: 78/2008

Právní věta:

Příslušenství uplatněného nároku se nestane samostatným předmětem řízení ve smyslu § 202 odst. 2 o. s. ř., je-li žaloba vzata zpět ohledně části jistiny, a to ani v rozsahu vztahujícím se ke "zpětvzaté jistině".

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.11.2007

Spisová značka: 21 Cdo 2983/2006

Číslo rozhodnutí: 78

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Kolíně dne 24. 11. 1997 domáhal vydání rozhodnutí, kterým by žalovanému bylo uloženo zaplatit mu částku 3488 Kč s poplatkem z prodlení 0,25 % z dlužné částky za každý den prodlení, nejméně 25 Kč za každý i započatý měsíc prodlení, od 1. 10. 1997 do zaplacení.

Okresní soud v Kolíně usnesením ze dne 6. 9. 2004 řízení „co do částky 1956 Kč a 428 Kč na poplatku z prodlení“ zastavil. Vycházel z toho, že „podáním ze dne 5. 5. 2004 vzal žalobce žalobu částečně zpět, a to co do částky 1956 Kč na jistině a 428 Kč na poplatku z prodlení, a to z důvodu provedení úkonu započtení přeplatku“.

Poté Okresní soud v Kolíně rozsudkem ze dne 6. 6. 2005 uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci „částku 1532 Kč s poplatkem z prodlení ve výši 0,25 % z částky 3488 Kč od 1. 10. 1997 do 31. 3. 1999 a s poplatkem z prodlení ve výši 0,25 % z částky 1532 Kč za den, nejméně 25 Kč za každý i započatý měsíc prodlení od 1. 4. 1999 do zaplacení“; současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci i státu náklady řízení. Vycházel ze závěru, že „žalovaný dlužil žalobci na nájemném a úhradách za poskytnutá plnění částku 3488 Kč za rok 1996“.

Odvolání žalovaného proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 8. 2005 odmítl a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Dospěl k závěru, že „odvolání žalovaného proti rozsudku není podle § 202 odst. 2 o. s. ř. přípustné“; že napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto o částce 1532 Kč, kdy tato částka představuje jistinu pohledávky, a dále bylo rozhodnuto o poplatku z prodlení, který je příslušenstvím této pohledávky“; že „příslušenstvím přiznaného peněžitého plnění ve výši 1532 Kč je pak i poplatek z prodlení ve výši 0,25 % z částky 3488 Kč od 1. 10. 1997 do 31. 3. 1999, když částka 1532 Kč jako peněžité plnění je součástí částky 3488 Kč“.

Proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2005 podal žalovaný dne 26. 10. 2005 žalobu pro zmatečnost. Uvedl, že „v daném případě částka 2674 Kč není příslušenstvím žalované pohledávky 1532 Kč a ustanovení § 202 o nepřipustnosti odvolání se neuplatní“; že „částka 2674 Kč je příslušenstvím jiné jistiny pohledávky než je pohledávka žalovaná (1532 Kč)“; že „pokud zákonodárce v § 202 odst. 2 o. s. ř. hovoří o příslušenství pohledávky, logicky tím myslí příslušenství žalované pohledávky“; že „pokud žalobce vedle jistiny 1532 Kč žaluje i příslušenství jiných pohledávek, jsou tato příslušenství např. i samostatným základem soudního poplatku“; že „pokud by měl být výklad soudu ohledně pojmu příslušenství pohledávky v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. aplikován i na samostatná příslušenství pohledávek, jejichž jistina není žalována, pak to vede k absurdnímu závěru, že pokud žalobce podá žalobu na zaplacení pouze úroků několika pohledávek, aniž by žaloval jistinu, pak není nikdy odvolání přípustné, ať již je příslušenství jakkoliv veliké“; že „úmyslem zákonodárce bylo pouze vyloučit odvolání u bagatelních sporů a nikoliv zbavovat účastníky řízení práva odvolání bez ohledu na to, jak velká částka je žalována“.

K r a j s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 31. 1. 2006 žalobu pro zmatečnost zamítl (výrok I.); současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů 6749 Kč „s 19% DPH“ k rukám zástupce žalobce (výrok II.). Vycházel ze závěru, že „z formálního hlediska byla žaloba pro zmatečnost podána včas a z řádného zmatečnostního důvodu“; že „ovšem právní hodnocení postupu Krajského soudu v Praze žalovaným není správné“; že „ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. jednoznačně vylučuje možnost podat odvolání v bagatelních částkách pod 2000 Kč a výslovně hovoří o tom, že se k příslušenství částky nepřihlíží“; že „toto vyloučení příslušenství nelze vykládat tak, že se nepřihlíží k příslušenství pouze, pokud je počítáno z žalované jistiny“; že „se velmi často totiž stává, že se příslušenství - vlivem odlišného průběhu prodlení u různých částek - počítá z jiného základu, než je žalovaná jistina“; že „to je ostatně přesně tento případ“; že „původně byla žalovaná částka zhruba dvojnásobná, ale část byla vzata zpět pro započtení“; že „na prodlení s původní částkou to ovšem nemá vliv“; že „rozšířeným výkladem podle žalovaného by ve skutečnosti byl obcházen základní smysl institutu zmatečnosti, který je mimořádným opravným prostředkem, který má napravovat zjevné a závažné procesní pochybení, které zákon taxativně vymezuje, a taktéž obcházen smysl zákona o bagatelních částkách § 202 odst. 2 o. s. ř.“; že „postup soudů byl tedy naprosto správný a zmatečnostní důvod zde ve skutečnosti není žádný“.

K odvolání žalovaného V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 15. 6. 2006 usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006 „ve výroku I.“ potvrdil; současně „ve výroku o nákladech řízení“ usnesení soudu prvního stupně změnil a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8031,30 Kč k rukám jeho zástupce a také uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 8038,45 Kč k rukám jeho zástupce. Dospěl k závěru, že „skutkové i právní závěry soudu prvního stupně jsou správné“; že „pouze výrok rozsudku je způsobitelný přivodit účinky, které zákon spojuje s právní mocí a vykonatelností rozsudku“; že „při posouzení přípustnosti odvolání ve smyslu ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. je rovněž třeba vycházet z výroku rozsudku“; že „v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. je uvedeno, že odvolání není přípustné proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 2000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží“; že „to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání“;

že „v dané věci o rozsudek pro uznání ani rozsudek pro zmeškání nešlo“; že „ve výroku rozsudku bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 2000 Kč“; že „podle výslovného znění citovaného ustanovení se k příslušenství pohledávky nepřihlíží“; že „závěr soudu prvního stupně, že zákon má na mysli příslušenství pohledávky bez ohledu na to, jaká byla její původně uplatněná výše, je správný“; že „argumentace žalovaného představuje extenzivní výklad citovaného ustanovení, jehož přijetí by znamenalo obcházení jeho smyslu.“

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá, že „v jeho případě bylo příslušenství samostatným předmětem řízení, když žalováno bylo 1532 Kč s příslušenstvím 0,25 % a dále poplatek z prodlení 0,25 % z částky 1956 Kč“; že „samostatným příslušenstvím byl poplatek z prodlení 0,25 % z částky 1956 Kč“; že „proto byl předmět sporu nikoliv 1532 Kč, nýbrž součet 1532 Kč a 0,25 % krát 1956 krát 547 dní = 2674 Kč, tedy celkem 4206 Kč“; že „v dané věci jde o výklad pojmu příslušenství pohledávky v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř.“; že „pokud by se dovolací soud ztotožnil s výkladem pojmu tak, jak jej provedly prvoinstanční a odvolací soud, bude se muset žalovaný bránit ústavní stížností, jelikož při takovém výkladu § 202 odst. 2 o. s. ř. je dle dovolatele porušeno právo na spravedlivý proces, jelikož nejsou z přezkumu odvoláním vyloučeny bagatelní spory“. Navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolání žalovaného bylo Nejvyšším soudem „odmítnuto jako zjevně bezdůvodné nebo zamítnuto“.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, jsou obsaženy v ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a v § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl o žalobě pro zmatečnost jinak než v dřívějším usnesení proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější usnesení zrušil (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu má v rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost po právní stránce zásadní význam (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalovaný dovoláním napadá usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost. Podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno usnesení o žalobě pro zmatečnost, které by bylo odvolacím soudem

zrušeno. Dovolání žalovaného proti usnesení odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení 238 odst. 1 písm. a), § 238 odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu v rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud řešil právní otázku, zda odvoláním dotčeným výrokem rozsudku soudu prvního stupně bylo rozhodnuto o peněžitém plnění převyšujícím částku uvedenou v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., tj. částku 2000 Kč. Protože tato otázku dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena a její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadené usnesení odvolacího soudu rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti usnesení odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout rovněž pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo kterým bylo zastaveno odvolací řízení.

Žaloba pro zmatečnost představuje - jak správně soudy dovodily - mimořádný opravný prostředek, který slouží k tomu, aby mohla být zrušena pravomocná rozhodnutí soudu, která trpí takovými vadami, jež představují porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, popřípadě je takovými vadami postiženo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (zmatečností), jestliže je nejen v zájmu účastníků, ale i ve veřejném zájmu, aby taková pravomocná rozhodnutí byla odklizená, bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou věcně správná.

Žaloba pro zmatečnost podaná podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. je právním prostředkem ke zrušení usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo zastaveno odvolací řízení. I když to zákon - na rozdíl od zmatečností podle ustanovení § 229 odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. - výslovně neuvádí, ze znění ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. bez pochybností vyplývá, že důvodem žaloby (zmatečností) v těchto případech je skutkově nebo právně chybný a tedy v rozporu se zákonem učiněný závěr o tom, že odvolání muselo být odmítnuto nebo že odvolací řízení muselo být zastaveno.

Skutkově nebo právně chybný závěr o tom, že byly splněny zákonem stanovené předpoklady pro odmítnutí odvolání nebo pro zastavení odvolacího řízení, tu představuje porušení základních principů ovládajících řízení před soudem a tedy důvod ke zrušení napadeného usnesení odvolacího soudu bez ohledu na to, zda je či není věcně správné.

Žaloba pro zmatečnost je opravným prostředkem, který směřuje k tomu, aby zjištěná zmatečnost byla odstraněna a aby tímto způsobem byla zjednána náprava v procesněprávních vztazích účastníků řízení. Je-li důvodem žaloby pro zmatečnost podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. skutkově nebo právně chybný závěr odvolacího soudu o tom, že byly splněny zákonem stanovené předpoklady pro odmítnutí odvolání nebo pro zastavení odvolacího řízení, pak tu zákon nemá na mysli pouhé posouzení, zda odvolací soud měl pro své rozhodnutí po skutkové stránce dostatek podkladů, zda je správně vyhodnotil, zda jeho usnesení bylo přezkoumatelným způsobem zdůvodněno nebo zda je postiženo jinou vadou, která by mohla mít vliv na správnost závěrů o odmítnutí odvolání nebo o zastavení odvolacího řízení; zákon tu naopak předpokládá, že na základě žaloby pro zmatečnost podané podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. bude přezkoumána (posouzena) věcná správnost závěrů odvolacího soudu a že tím bude zajištěno, že obstojí jen taková rozhodnutí odvolacího soudu o odmítnutí odvolání nebo o zastavení odvolacího řízení, která jsou po skutkové a právní stránce v souladu se zákonem.

V posuzovaném případě žalovaný napadl žalobou pro zmatečnost usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2002, kterým bylo odmítnuto jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 6. 6. 2005 jako nepřípustné. Odvolací soud vycházel – jak výše uvedeno – ze závěru, že odvoláním dotčeným výrokem rozsudku soudu prvního stupně bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím částku uvedenou v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., tj. částku 2000 Kč.

Podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. odvolání není přípustné proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 2000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží; to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání.

Pro posouzení přípustnosti odvolání je rozhodná výše požadovaného plnění v době vyhlášení rozsudku (tedy to, o jaké částce soud rozsudkem rozhodl). Při určení výše plnění se nepřihlíží k příslušenství pohledávky (srov. § 121 odst. 3 obč. zák.), tj. k úrokům, úrokům z prodlení, poplatku z prodlení nebo nákladům spojeným s uplatněním pohledávky, včetně nákladů řízení. Pro přípustnost odvolání podle § 202 odst. 2 o. s. ř. není významné, v jakém rozsahu soud prvního stupně žalobě vyhověl, popřípadě, že ji zcela zamítl. Není-li odvolání přípustné, protože soud prvního stupně rozhodl o peněžitém plnění nepřevyšujícím 2000 Kč, nelze odvolání podat ani proti vedlejším výrokům v rozsudku obsaženým (například proti výroku o příslušenství pohledávky, o nákladech řízení, o lhůtě k plnění).

V dané věci žalovaný odvoláním napadl rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 6. 6. 2005, kterým mu bylo „na dlužném nájemném a úhradách za plnění poskytovaná s užíváním bytu“ uloženo „zaplatit žalobci částku 1532 Kč s poplatkem z prodlení ve výši 0,25 % z částky 3488 Kč od 1. 10. 1997 do 31. 3. 1999 a s poplatkem z prodlení ve výši 0,25 % z částky 1532 Kč za den, nejméně 25 Kč za každý i započatý měsíc prodlení od 1. 4. 1999 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku.“

Poplatek z prodlení, který je povinen nájemce zaplatit pronajímateli při prodlení s placením nájemného nebo úhrady za plnění poskytovaná s užíváním bytu (srov. § 517 odst. 1 a 2, § 697 obč. zák., § 2 vyhlášky č. 142/1994 Sb.), je vedlejším plněním, odvozeným od nároku samotného (tj. jeho příslušenstvím). Zákon v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. (obdobně též v ustanovení § 9 odst. 3 písm. r/ bod. 6., § 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.) stanovením peněžité částky sleduje typové odlišení věcí projednávaných soudem co do jejich závažnosti a významnosti pro právní vztahy účastníků řízení (*ratio valoris*). Věcem, v nichž peněžité plnění přesahuje stanovenou částku, přiznává větší význam

než věcem ostatním (připouští proti rozhodnutím v těchto věcech odvolání a dovolání, stanoví pro jejich projednání a rozhodnutí věcnou příslušnost krajského soudu). Má-li se toto hledisko náležitě uplatnit, nelze při úvaze, zda stanovená hranice byla překročena, přihlížet též k uplatněným vedlejším plněním spojeným s nárokem samotným (k jeho příslušenství); jinak by sledované rozlišení (důvody, proč je rozlišováno mezi věcmi podle výše peněžité částky) ztrácelo své opodstatnění. Nelze z tohoto pohledu činit rozdíly mezi případy, kdy žalobce požadoval přiznání vedle nároku též jeho „příslušenství“ (a soud tak rozhodl) a kdy žalobce zaplacení příslušenství nežádal. Při posouzení toho, zda dovoláním dotčeným výrokem odvolacího soudu bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 2000 Kč, se tedy k „příslušenství“ uplatněného nároku nepřihlíží, ledaže by samostatně (tj. bez současného uplatnění nároku samotného) tvořilo předmět řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 1. 1998, sp. zn. [2 Cdon 322/97](#), uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 62, ročník 1998).

Bylo-li žalobou uplatněno jen příslušenství pohledávky v kapitalizované podobě, bude pro posouzení přípustnosti odvolání rozhodující, zda kapitalizovaná částka převyšuje 2000 Kč. Bylo-li žalováno pouze příslušenství pohledávky na dobu do zaplacení jistiny (jež dosud nebyla uhrazena), nelze hranici vedoucí k uplatnění limitu (výjimky) dle § 202 odst. 2 o. s. ř. určit a v takovém případě bude odvolání přípustné.

Z výše uvedeného vyplývá, že v dané věci bylo, po částečném zpětvzetí žaloby (původně bylo žalováno na zaplacení částky 3488 Kč) a zastavení řízení „co do částky 1956 Kč a 428 Kč na poplatku z prodlení“ usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 6. 9. 2004 rozhodováno již jen o peněžitém plnění ve výši 1532 Kč s příslušenstvím, tedy o částce nepřevyšující 2000 Kč.

Pro tento závěr není významné, jaká byla výše příslušenství „zpětvzaté jistiny“, o níž soud rozhodoval, neboť pouze částečným zpětvzetím „jistiny“ se příslušenství uplatněného nároku (a to ani v rozsahu vztahujícím se ke „zpětvzaté jistině“) nestalo samostatným předmětem řízení.

V této souvislosti je třeba si uvědomit, že opačný výklad (korespondující s názorem dovolatele) by vedl k paradoxní situaci, kdy odvolání by bylo přípustné proti rozhodnutí o příslušenství „zpětvzaté jistiny“, nikoliv však proti samotnému uplatněnému nároku, o kterém bylo soudem rozhodnuto.

Usnesení odvolacího soudu je proto z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné, a protože nebylo zjištěno, že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.